

Sienna Mercer

MIN BROR,
NR. 2 VARULVEN

UNG KÆRLIGHED

På dansk ved Lis Andersen

★ ★
Alvilda
★

Min bror, varulven: Ung kærlighed

er oversat fra engelsk efter

PUPPY LOVE!

© 2013 Working Partners Limited

First published in Great Britain 2013 by Egmont UK Limited

Dansk udgave: © 2014 Forlaget Alvilda, København

Grafisk tilrettelægning: Kat·Art

Bogen er sat med Times New Roman

1. udgave, 1. oplag

Trykt i 2014 i Danmark

ISBN 978-87-7105-613-6

www.alvilda.dk

*Tilegnet Patrick og Jamie,
med kærlighed*

Kapitel 1

Rolig nu, ingen panik, sagde Justin til sig selv. *Det her er ikke en date!*

Han sad godt nok i samme bås som Riley Carter i Den Saftige Bøf. Og hun var også den pige, han havde været forelsket i i et år. Og der sad ingen andre i båsen sammen med dem. Men det gjorde det ikke til en *rigtig* date ...

Eller gjorde det?

Gode venner spiser tit sammen, sagde han til sig selv. *At spise er en livsnødvendighed.*

En af dagene *ville* han invitere hende rigtigt ud. Men han blev nødt til at tackle en rigtig date, som om den var en fodboldkamp. Han måtte simpelthen *forberede* den – lægge en kampstrategi. Han måtte

finde ud af, hvordan han kunne bevare roen og være cool, selv når hun smilede til ham på den måde, hun gjorde lige nu, som hun sad der med de intense øjne under tjavser af uregerligt blond hår. Han måtte lære at være ... *totalt tjekket*.

Jep, det var det, han ville være, når han på et tidspunkt inviterede hende på en date. Totalt tjekket. Lige nu var de bare venner.

Trods alt lidt lettet ved den tanke rakte Justin ud efter sin burger – men den blev hængende stille i luften lige ud for hans mund, da Riley strøg et par af de genstridige lokker om bag øret. Hvor var hun køn!

Øjeblik! Sidder hun der og prøver *på at se godt ud? For min skyld?*

Hans mave snørede sig sammen. *Hvad nu, hvis det her i virkeligheden er en date, og det bare ikke er gået op for mig? Sidder hun og vurderer mine dating-evner? Jeg er overhovedet ikke forberedt på det her. Jeg har ikke lagt en strategi! Jeg kan ikke blive bedømt ud fra dating-kriterier, når det ikke er en date! Og det er det ikke. Det er virkelig, virkelig ...*

”Ikke en date ...!” røg det ud af munden på ham.

Så krummede han tæer. Han havde sagt det højt!

”Justin?” Riley kiggede spørgende på ham. ”Har du fået noget galt i halsen?”

”Mig?” Justin sank en klump. ”Nej da. Alt er helt okay. Totalt. Virkelig ...” Riley hævede et øjenbryn, og han blev endnu mere rød i hovedet, end han hele tiden havde været. Han lagde burgeren tilbage på tallerkenen. ”Jeg mener ... Det er bare ... cool, ikke? At vi kan hænge ud på denne her måde ... som venner?”

Riley tog hånden væk fra håret og slog blikket ned. ”Jo, det er det vel. Hvis du siger det.”

Justin vidste, at hvis denne her samtale havde været en fodbold, så var han lige løbet ind i en mur af forsvarere, og nu måtte han kæmpe for at finde en vej uden om den. Han måtte finde på noget andet at snakke om.

”Prøv at se Daniel og Debbi!” sagde han og pegede på cafeens andet hjørne. ”Det er ikke en date, vel? De hænger bare ud. Ligesom vi gør ...”

Selvom ... Justin kneb øjnene sammen og kiggede på sin tvillingebror. Han var iført sit hverdags-tøj. Sort som sædvanlig. Daniels rockmusiker-stil og indadvendthed stod i total modsætning til den kække cheerleader Debbi, men de to sad ikke bare der og spiste sammen. Forinden havde de været

inde at se den sidste nye Jackson Caulfield-film, *The Groves*.

Jeg er løbet ind i en ny tackling, tænkte han. *De to er helt klart på date*, og derfor tror Riley, at vi to også er på date!

”Æhm, Justin?” Rileys stemme skar gennem de paniske stemmer i hans hoved. ”Du virker lidt nervøs.”

”Mig? Nervøs? Overhovedet ikke!” Justin greb igen sin burger og tog en kæmpebid. ”Jeg bliver ikke nervøs,” sagde han med munden fuld. Så kiggede han ned på sin tomme tallerken og var ved at blive kvalt igen.

”Okay, jeg troede bare, at det var nervøsitet, der fik dig til at sluge din burger som en sulten ulv.”

Ulv!

Havde jeg bare været en ulv, tænkte Justin og sukkede. *Det ville gøre mit liv så meget lettere!* Som den eneste ikke-varulv blandt angrebsspil-lerne på Pine Woods fodboldhold var han nødt til at gøre alt, hvad han kunne, for at styrke sin almindelige menneskekrop. Men det kunne han ikke forklare Riley. Varulvenes eksistens var en hemmelighed, som *ingen* måtte kende til. Den eneste grund til, at Justin kendte hemmeligheden,

var, at hans far var en varulv – og indtil for en måned siden havde han regnet med, at han også selv skulle være en varulv.

Men varulvegenet havde vist sig at dukke op et andet sted i familien, nemlig hos hans tvillingebror.

”Jeg forsøger bare at tage på i vægt,” mumlede han. ”Til den store kamp i næste uge.”

Heldigvis var skolens årsfest, hvor kampen skulle spilles, lige noget, der kunne fænge Rileys berømte talent for at organisere. Hun satte sig ret op på bænken, og hendes øjne strålede af begejstring. ”Er det ikke ufatteligt? Det er allerede om en uge! Og der er *så* meget, der skal gøres. Jeg har planlagt og organiseret, men ...”

”Dig? Organiseret? *Umuligt!*” Justin rystede på hovedet og grinede ad hende. ”Du ved godt, at der bliver seriøst meget lektiearbejde næste år. Hvorfor tager du ikke bare en slapper og holder lidt fri fra rollen som Pine Woods suveræne over-organisator?”

Riley kiggede bare på ham. Så brød de begge to sammen af grin.

Date eller ej, Justin havde kendt Riley siden børnehaven. Og han kendte hende godt nok til at vide, at det var lige så usandsynligt, at hun *ikke* organiserede alt og alle på sin vej, som det var, at

fodboldholdets varulve bestilte vegetarburgere før en kamp.

”Nu skal du høre, hvad jeg har tænkt på ...” begyndte Riley.

Noget rykkede i Justins bukseben. Det gav et sæt i ham, og da han kiggede ned, måtte han blinke et par gange, før han troede sine egne øjne.

Daniel?

Justins tvillingebror sad og krøb sammen bag båsens væg, uden for Rileys synsvidde. Hun var lige nu i gang med at finde to clipboards frem fra sin skuldertaske. Da Justin åbnede munden for at sige noget, rystede Daniel voldsomt på hovedet og satte en finger på læben. Så pegede han mod døren. Meningen var klar: *Udenfor. Nu!*

Justin nikkede, stadig målløs, mens han så Daniel krabbe sig baglæns væk.

Hans ikke-date må gå meget værre end min ikke-date.

Heldigvis havde Riley ikke set, hvad der var foregået. Hele hendes opmærksomhed var vendt mod den tre sider lange liste, som hun sad og hakkede punkter af på.

”... Og årets skolefest skal selvfølgelig være totalt *perfekt*, så ...”

”Vent! Hvad for noget?” Justin blinkede med øjnene. ”Skolefesten? Jeg troede, det var årets *kamp*, vi snakkede om. At det var den, der skulle organiseres?”

”Har du glemt, hvem du taler med?” Riley himlede med øjnene. ”Jeg er selvfølgelig involveret i begge dele.”

”Nå, ja, selvfølgelig.” Justin rystede på hovedet. ”Det kunne jeg have sagt mig selv.”

Da deres øjne mødtes, blev Justin en anelse svimmel. Lyset i hendes øjne trak i ham, gav ham lyst til at læne sig frem mod hende og ...

Tag dig sammen, hvalp! Det var det, træner Johnston altid sagde, når en fodboldspiller mistede fokus i sit spil. Justin tog en dyb indånding og rystede trangen til at gøre det til en rigtig date af sig. Det var stik imod alle hans planer.

Han havde lige lovet Daniel at mødes med ham udenfor. Hans tvillingebror havde brug for ham! Og Justin havde brug for at holde den planlagte kurs. *Husk, det her er kun træning i at date.*

”Jeg er tilbage lige om et øjeblik,” sagde han til Riley og rejste sig. ”Okay?”

”Øh, okay.” Hun lænede sig tilbage, mens mundvigene bevægede sig nedad. Men da Justin stod i

cafeens dør, kunne han se, at hun allerede var totalt opslugt af sine lister igen.

Daniel stod i sidegaden om hjørnet fra Den Saftige Bøf. Der kunne han ikke ses fra cafeens vinduer. Han stod i døråbningen til en genbrugsbutik, der tilsyneladende var specialiseret i støvede bøger og lidt for kulørte armbånd. ”Hvad sker der?”

”Endelig!” Daniel så vild ud i øjnene. ”Du må redde mig! Se!” Han smøgede ærmet på sin sorte skjorte op – den, der var prydet med logoet for hans band, Forklædt som får. Der spirede kraftige hår frem overalt på armen. Et klart tegn på panik hos enhver teenage-varulv.

Justin trak luft ind mellem tænderne og glemte straks sine egne problemer. ”Debbi har vist drevet ulvepelsen i dig frem, hva’?” Justin lo.

”Gider du godt lige tage det her alvorligt?” Daniel gloede på ham, mens han rullede ærmet ned. Så smøgede han det op igen og klæde sig på armen. ”Jeg sidder i problemer til halsen! Hvis jeg skal sidde ét minut mere over for hende, så springer pelsen frem både på mit ansigt og på mine hænder!”

Justin kunne se Daniels skarpe hjørnetænder vokse, mens han rablede løs. ”Hvordan i alverden har du tænkt dig at date Debbi rigtigt, hvis du

springer ud som ulv, hver gang hun er i nærheden?”

”Jeg finder ud af noget,” sagde Daniel. ”Et eller andet.” Hans skuldre sank. ”Jeg har bare brug for lidt flere øve-dates, hvis du forstår.”

Det gjorde Justin. ”Okay ... hvad er planen så i dag? En hurtig flugt?”

”Jeg brænder hende ikke bare af,” sagde Daniel. ”Det ville være ondt.

Denne her date fortsætter ...” Han så beslutsomt på Justin.

Justin tabte underkæben. Langsomt gik det op for ham, hvad Daniels usagte plan var. ”Glem det! Det er *din* ikke-date, det er ikke min.”

”Det er kun, til hun er færdig med at spise sin mad,” sagde Daniel. ”For du vil da ikke tvinge mig til at afsløre varulvenes hemmelighed for hele verden, vel?”

Justin stønnede. ”Det ved du godt, at jeg ikke vil. Men ...”

”Jeg har gjort det samme for dig,” sagde Daniel. ”Kan du huske din første kamp på fodboldholdet?”

Daniel havde reddet Justins røv ved at tage hans plads i hans første kamp for holdet. ”Okay,” sagde Justin. ”Men vi bliver nødt til at bytte skjorter. Det kan godt være, at Riley er opslugt af al sin

organisering, men selv hun ville opdage det, hvis 'jeg' kom tilbage i cafeen pludselig iført en skjorte med logoet for Forklædt som får på!"

Daniel tøvede. "Jamen ... den findes kun i begrænset antal."

Justin trådte hen til sin tvillingebror og trak skjorten af ham. "Ja, selvfølgelig gør den det. Du har kun lavet den ene."

Da Daniel satte sig ned i Justins og Rileys bås, havde han det allerede meget bedre. Det kløede ikke længere over det hele, hans negle voksede ikke vildt, hans ører havde ikke ændret form, og det snurrede ikke i hans tænder. Han var fuldkommen afslappet ... eller det *var* han i hvert fald, indtil Riley kiggede op fra sine lister. "Justin?"

Daniel sagde ingenting.

Riley blinkede med øjnene og gentog: "Justin?"

Du er ikke Daniel nu, dit paphoved! brølede en stemme i hans baghoved.

"Ja?" udbød han. "Jeg er Justin."

Riley rynkede brynene og kiggede skarpt på ham et øjeblik. Så rystede hun på hovedet. "Tror du, din

bror ville flippe helt ud, hvis jeg foreslog, at vores band bad om lov til at spille til skolefesten?”

”Hvad?!” Daniel tabte underkæben. ”Forklædt som får?” Han havde samlet bandet den sommer, og Riley – tjekkede og energiske Riley – havde chokeret alle, da hun vandt optagelsesprøven og blev bandets forsanger.

”Ja,” svarede hun, ”altså, medmindre vi har lavet et nyt band i mellemtiden. Og det kunne jeg sagtens finde på, det ved jeg godt, men hvis jeg havde, tror jeg bestemt, jeg ville kunne huske det.”

Daniel rystede målløs på hovedet. ”Vil du have os – øh, jeg mener, *dem* til at spille til årsfesten? *Seriøst?*”

Hun nikkede. Daniel blev svimmel af rædsel.

Vær Justin! beordrede han sig selv. *Vær Justin!*

Justin ville aldrig vræle: ”*Aldrig i livet!*” til det spørgsmål. Han ville sikkert gøre hvad som helst, bare det gjorde Riley glad. Om det så var at spille morgenmusik til et guldbryllup.

Daniel forsøgte at smile, som Justin ville have gjort. *Det kan ikke være så svært*, tænkte han, *vores ansigter er jo ens*. Alligevel kunne han selv høre det anspændte i sin stemme, da han sagde: ”Du kan jo altid prøve at spørge ham ... Men du skal nok

indstille dig på, at Daniel har ... *sine egen meninger* omkring skoleunderholdning ... du ved, af den meget populære slags.” – ”Okay?” Riley trommede pennen mod sine spidsede læber. ”Hmm, jeg tror godt, jeg kan overtale ham. Jeg overvejer lige nogle rigtig gode argumenter.”

Daniel smækkede kæberne sammen for at tilbageholde det hyl af protest, som var på vej ud. Desperat kiggede han ned på Justins tallerken efter en mulig afledningsmanøvre. Den var tom.

Argh! Han havde været så nervøs sammen med Debbi, at han ikke havde fået en eneste bid ned. Og nu var han ved at dø af sult! Men hvis han bestilte en ny burger, ville Riley tro, at Justin var seriøst mærkelig. Det måtte ikke ske.

Det var først, da Riley rømmede sig, at det gik op for ham, at han havde stirret på sin tomme tallerken i en halv evighed. Åh-åh.

”Justin?” Riley kiggede bekymret på ham og rystede på hovedet. ”Er du *stadig* sulten?”

”Nej,” mumlede Daniel. Og så rumlede hans mave så højt, at han blev nødt til at sige noget for at dække over lyden. ”Jeg har det fint! Totalt normal appetit. Helt ærligt.”

”Okay,” sagde Riley. ”Hvis du siger det.”

”Helt klart.” Daniel fremtvang et smil. *Distraher hende!* ”Nå, men ...” Han pegede på listen i hendes hånd. ”... Går du efter et specielt udvalg, eller hvad?”

Riley stirrede på ham. ”Det fortalte jeg dig jo for *fem minutter siden*. Jeg vil gerne være med til at organisere både årets kamp og skolefesten. Kan du ikke huske det?”

”Nå ja,” Daniel krummede tæer. ”Det er også rigtigt.”

”Hørte du ikke efter?” Riley så såret ud.

”Jo, selvfølgelig gjorde jeg det!” *Måske skulle jeg lige have bedt Justin om at forberede mig lidt, før jeg satte mig i hans stol.* ”Men kan du ikke lige opdatere mig på dine planer indtil videre?”

Det var en stensikker måde at få Riley til at snakke på. Da hun kastede sig ud i forklaringerne og kværnede løs, lænede Daniel sig tilbage i båsen og hørte ikke efter.

Lad os lige se, hvordan Justins personificering af mig går.

Med alle sanser tændt stillede han sin skarpe ulvehørelse ind på Justins og Debbis bås.

Debbis stemme lød lige så sød, som den plejede, men af en eller anden grund havde den fået en kant

af begyndende desperation. ”Jamen, kunne du overhovedet *lide* filmen?”

Lang tavshed. Så lød det dystert fra Justin – som var han til begravelse: ”... Ja.”

Ja? Daniel stønnede indvendig. *Er det virkelig det bedste, du kan finde på at sige?*

Debbis stemme lød helt klart anstrengt nu. ”Hvad med den nye biograf? Jeg synes, det nye lærred er fedt, synes du ikke?”

Daniel blev tortureret af endnu en laaang tavshed. Men endelig – *endelig!* – sagde hans bror noget. ”Tja. Jeg synes ikke rigtig, den ... *rocker*, hvis du forstår, hvad jeg mener?”

Daniels kinder brændte, og han sank længere ned i sædet. *Ingen i hele verden ville fatte, hvad du mener!*

Justin troede sikkert, at han lød som en sjælfuld kunstner, men i virkeligheden lød han dræbende depressiv. *Sådan taler jeg da ikke*, tænkte Daniel. *Gør jeg?*

”Justin?” Rileys stemme rev ham ud af hans lidelser.

”Ja ... det er mig.” Daniel kiggede op. Riley så ikke glad ud.

”Synes du, det er en dårlig ide?” spurgte hun.

”Æhh ...” Daniel forsøgte desperat at huske, hvad hun havde sagt. Han havde været så optaget af at lytte til Justin og Debbi, at han ikke havde hørt et ord af hendes talestrøm.

Daniel så sandheden i øjnene med en tavs stønnen. Han duede bare ikke til dates ... Ikke engang én, som ikke var hans egen!

Hvordan havde han nogensinde kunnet tro, at han kunne date Debbi?

I den anden ende af cafeen forsøgte Justin at tage den mindst tænkelige bid af Daniels clubsandwich uden at skære ansigt. Hvorfor skulle han absolut *efterlade det hele til mig?*

Han havde guffet en megaburger med fritter i sig, da han sad i sin egen bås, og ville garanteret eksplodere, hvis han proppede endnu en ned i maven.

Total katastrofe! Hvis man skulle dømme efter Debbis ansigtsudtryk, så var han 99 procent sikker på, at han kun forværrede sin brors chancer i forhold til Debbi. Nogen hjælp var han i hvert fald ikke.

I det mindste var hun da ikke gået sin vej ...

endnu. Men at dømme efter hendes ansigtsudtryk, så overvejede hun muligheden.

”Nå men ...” Hun tog en dyb indånding. ”Kan du anbefale nogle gode bands? Hvem kan du lide?”

”Æhm ...” Justin gik i stå.

Han havde aldrig kunnet bilde nogen ind, at han vidste noget som helst om musik. Al den musik, Daniel spillede nonstop derhjemme, lød bare som larm i hans ører – og han kendte ikke navnet på nogen af de bands, Daniel kunne lide. De lød alle sammen ens: dystre, vrede og meget ivrige efter at råbe det ud til hele verden.

”Jeg kan godt lide ... når det rocker,” sagde han og gjorde sit bedste for at ligne en rå musiker. Desværre lignede han nok mere en, der havde mavepine ... for det havde han. Hvor meget mere af Daniels burger kunne han presse ned?

”Som for eksempel ...?” ville Debbi vide.

”Æh ...” I ren desperation proppede Justin clubsandwichen ind i munden, selvom hans mave skreg i protest. Han måtte købe sig tid til at tænke! *Kom nu, hjerne! I går aftes spurgte mor, hvad Daniel havde lyttet til, og Daniel sagde, at ... Han sagde ....*

Nej. Det nyttede ikke noget. Justin havde ikke hørt efter. Han havde haft alt for travlt med at

spekulere over den forestående store kamp. Han og far var endt i en større diskussion om kampstrategier, mens mor og Daniel havde snakket musik.

Super, tænkte Justin. Jeg bliver nødt til at æde hele sandwichen, så jeg har en undskyldning for at holde munden lukket.

Men så var der noget i den anden ende af cafeen, der fangede hans opmærksomhed. Han måtte undertrykke et udbrud af lettelse.

Daniel sneg sig ud af Den Saftige Bøf, krumbøjet som sidst. Han gav sig kun lige tid til at give Justin et tegn.

Justin lod sandwichen falde ned på tallerkenen. ”Undskyld, jeg er tilbage lige om et øjeblik. Jeg skal lige ...” Han viftede diffust med hånden og håbede, at hun selv ville finde på en passende undskyldning.

”Det er okay,” sagde Debbi og sukkede. ”Helt okay.”

Åh-åh. Justin skar ansigt, da han skyndte sig væk. *Når man siger, at noget er okay, to gange i samme åndedrag, så er det ikke okay.*

Et minut senere trak han Daniels godt brugte skjorte over hovedet og tog lettet sin egen på. Men ...

”Hey!” udbrød han. ”Du har krøllet den!”

”Nå ja, det er vel, fordi jeg måtte løbe krumbøjet frem og tilbage.” Daniel trak på skuldrene, mens han iførte sig sin egen skjorte. ”Og hvad så. Min er sikkert også krøllet.”

”Din er *altid* krøllet!” Justin rystede på hovedet og glattede skjorten efter bedste evne. ”Nå, jeg er bare glad for at vende tilbage til min egen plads. Og helt ærligt, bed mig aldrig om sådan noget her igen, okay?”

”Bare rolig,” Daniel skar en grimasse. ”Det kommer jeg ikke til. Men sel!” Han strakte armen frem. ”Nu er jeg helt normal igen. Ingen pels! Tak! Du reddede mig virkelig.”

”Jep,” sagde Justin og gjorde sit bedste for at se cool ud. ”Det var lige, hvad jeg gjorde. Reddede dig. Men du skal nok fortælle hende lidt om dine yndlingsbands. Debbi virker ret interesseret i at få nogle anbefalinger.”

”Super! Det kan jeg faktisk finde ud af at snakke om!”

Da Justin gled tilbage på bænken i båsen over for Riley et lille minut senere, var han mere end villig til at sige tak for i dag. ”Hvad siger du – skal vi se at komme ud herfra?”

”Hvad?” Riley løftede blikket fra bunken af

clipboards, hun havde siddet og studeret. Antallet af clipboards var på en eller anden måde blevet fordoblet, mens Justin havde været væk. Nu ignorerede hun hele bunken for i stedet at kigge chokeret på ham. ”Vil du gå *nu*, allerede? Jeg troede, vi skulle have dessert. Din mave rumlede for lidt siden! Og de serverer byens bedste is herinde!”

”Åh ...”

Justins mave gurglede advarende. *Advarsel! Advarsel Eksplosionsfare!*

Rileys skarpe blik slap ham ikke et sekund. Han sank en klump og kæmpede for at undertrykke et støn. Han vidste, hvor vild hun var med is.

”Selvfølgelig,” mumlede Justin. Han sank sammen på sin bænk og gav op. ”Jeg havde bare glemt det.”

”Åh, det var godt,” sagde Riley.

Hun vendte tilbage til sine clipboards og kradsede noget ned, mens Justin forsøgte at forberede sig på *mere mad*.

Det var det her, popsangere mente, når de sang om *kærlighed og smerte*.

